

Ferice de omul care rabdă ispita

Când zăcea pe patul de moarte, ducele Georg de Saxonia, marele dușman al învățaturii clare a Evangheliei, voia să-l instaleze ca moștenitor al ținutului său pe fratele său, Heinrich, deși numai cu condiția ca ducele Heinrich să promită că nu va permite niciodată să se predice Evanghelia în ținuturile sale. Dacă nu voia să promită aceasta, atunci ținutul să-i revină împăratului.

Nobilimea țării a intervenit și a spus că ea însăși vrea să fie intermediar și să-i spună așa de multe cuvinte bune ducelui Heinrich, încât sigur va fi de acord. Toți și-au dat toată osteneala imaginabilă să-l facă ascultător față de dorințele ducelui muribund. Printre alte motive, ei au arătat că în afară de frumosul ținut mai sunt disponibili foarte mulți bani gheață, care i-ar reveni lui dacă ar fi binevoitor fratelui în ultima sa dorință. Dar prințul Heinrich a răspuns:

„Mie mi se pare că nu sunteți altfel decât diavolul în pustie, când I-a spus Domnului: «Toate acestea Ți le voi da Ție, dacă vei cădea la pământ și Te vei închina mie». [Matei 4.9] Fratele meu poate să mă dezmoștenească cu conștiința liniștită, dacă vrea s-o facă. Dar să nu credeți că de dragul banilor și al proprietăților aș vrea să împiedic în cursul său Cuvântul lui Dumnezeu, pe care El Însuși l-a plănuit. Prefer să rămân un prinț sărac, decât să-L jertfesc pe Dumnezeu și Cuvântul Său.»

Dar ce s-a întâmplat? Până să se întoarcă trimișii, ducele Georg a murit înainte ca testamentul să poată fi făcut valabil. Astfel, ținutul i-a revenit ducelui Heinrich, ca fiind moștenitorul cel mai apropiat și începând din ceasul acela a lăsat să se predice liber Evanghelia.

Titlul original: „Glücklich der Mann, der die Versuchung erduldet!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*